

HET PRILLE BEGIN

Najaar 1970. Vier jaar oud. De herfstvakantie was voorbij en ik moest weer naar school. Waarom ik überhaupt naar dit schooltje moest begreep ik niet, want ik verstond het Drents van de kinderen en de juf niet en zij vonden op hun beurt mijn Noord-Hollands maar gek. Ik voelde me er hulpeloos en alleen, en meermalen al was ik weer naar huis gelopen, het hele eind langs de provinciale weg van Diever terug naar Wapse.

Ik kwam in een nieuw klasje te zitten, naast een meisje dat ik niet kende. We praatten niet met elkaar. Ik was bang dat ik zou worden uitgelachen zodra ik mijn mond open deed.

Vandaag, zei de juf, gaan we schilderen.

Elke leerling kreeg een paneeltje van spaanplaat, verdeeld in negen vakken. Ook kregen we twee

penselen, die netjes links en rechts van het paneeltje lagen.

Juf had negen grote flessen plakkaatverf op haar tafel staan. Ik kon er mijn ogen niet van af houden.

Getekend en gekleurd had ik al zo vaak, maar dit was nieuw voor me.

Ik zat op de achterste rij en kon goed zien hoe juf de verf uitdeelde. In elk vakje van het paneel deed ze een kloddertje verf: negen vakjes, negen kleuren. Maar wat een teleurstelling! De kloddertjes waren nauwelijks met het blote oog waar te nemen.

- Goed tussen de lijntjes blijven, riep de juf.

Richard begon als eerste de verf niet op zijn paneeltje maar op zichzelf uit te smeren, en mijn andere klasgenootjes volgden zijn voorbeeld.

Er ontstond een enorme bende in de klas. De één had

De kleuterschool in Diever
(foto Historische Vereniging te Diever)

verf op zijn gezicht, de volgende op zijn kleren. Juf rende van de ene leerling naar de ander om het geklieder binnen de perken te houden. De flessen verf stonden intussen onbeheerd op mijn tafeltje.

Dit was mijn kans. Ik zou juf wel eens even gaan helpen! Ik greep de flessen en kneep de verf met volle kracht op mijn paneel. Eerst rood, dan groen, blauw, oranje... Ik was niet meer te stoppen. Er ontstond een enorme berg verf op mijn paneel.

Mijn buurmeisje nam de flessen van me over en begon zich ook van de verf te bedienen, voor zover er nog iets van over was. Intussen was ik met groot enthousiasme aan de slag gegaan. Met in elke hand een penseel begon ik te tamponneren, om de kleuren zoveel mogelijk te mengen. Onder mijn ogen

1970 – op de kleuterschool

ontstonden geweldige kleurpartijen in alle mogelijke variaties. Nooit eerder had ik het zo naar mijn zin gehad op school.

Juf kreeg in de gaten wat ik aan het doen was.

- Gò-ie moar weg ieje!

Ze pakte me bij de arm en duwde me de gang op.

Dit liet ik me geen twee keer zeggen. Natuurlijk bedoelde ze dat ik op de gang moest gaan staan, maar ik pakte mijn tasje met daarin de Ligakoek, keek nog één keer naar de bende in de klas en vertrok. Snel langs de eendenvijver en de hoek om, dan zou ik bij het grote gedenkteken, twee kilometer verderop, wel op mama wachten. Ze had gezegd dat ze me met de trekker zou komen ophalen. Dat was toen bij ons thuis het enige vervoermiddel.

Na een tijdje hoorde ik het gepuf van de trekker en zag ik in de verte mijn moeder aankomen. Ik liep alvast naar de kant van de weg.

- Wat doe jij hier?

- Ik mocht weg van juf.

- Nee toch?

- Ja hoor, ze zei zelf “gò-ie moar weg ieje”. Nou, toen ben ik maar weg gegaan.

- En waarom moest je dan weg?

- Ik weet niet. Ik had gewoon mijn paneeltje beschilderd.

Mijn moeder was woedend. Een kind van vier, in haar eentje langs de provinciale weg! En voor de hoeveelste keer al niet? Ze beende het schooltje in om tekst en uitleg te vragen. Toen bleek dat ik de waarheid had gesproken, liet ze me al mijn werkjes bij elkaar zoeken.

- Adriana, vandaag ben je hier voor het laatst geweest! Zo kon ik in het vervolg weer veilig thuis bij mama en de dieren blijven.

Het paneeltje waardoor ik nooit meer naar de kleuterschool hoefde te gaan